

[A csendbe...]

A csendbe, ami megszült téged, most belészakadj;
egyetlen pontba bámulj, fejedben, míg szárad az agy.
Kezed csak rángatózzon, soha semmit el ne érhesz.
Fáradt légy – ne aludj. Maradjál csak folyton éhes.
Tehetetlen ücsörögj, amíg más játszik odakinn.
Magad alá kucorodj, bánjad minden lázadásod.
Érezd, milyen fontos vagy és milyen aljas-vásott;
mint az Istent néha, magasztalnak téged átkaim.

Éjszaka készül

Bolyongásomat egy törés körül
nem nevezhetnék indulásnak.
Sírás kéne végre szabadítson,
de sírásaim versbe zártak.
Küszködök megint – nem tudom, minek.
Éjszaka készül, csontkeményhideg.

[gondolok rád...]

gondolok rád. mint megfejthetetlen ábra,
úgy rajzolódsz ki, hogy megszegődik,
mi benned megígért.

szeretlek. olyan ez, mint mikor magába
issza néhány letört kenyérdarab
a pocsolányi vért.

[léptemre roppannak holmi gallyak...]

léptemre roppannak holmi gallyak
de hova megyek? mit akarjak?
rám ne pislogjanak az égből
elhessegetek minden csillagot
maradjon csak a vaksötét légkör.
arcod hiába kísér: az emlék
nincs olyan út amin utánad mehetnék
két kezem közé venném pedig szép fejed
s ripityára törném mert nem értesz.
engem a düh nincstelenné tesz.